



Arrest

nr. 67 787 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, houdt voor sedert 2002 onafgebroken in België te verblijven.

Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

C., M.

nationaliteit: Marokko

geboren te Beni Chiker op 15.01.1973

adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Dit betekent dus dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten omdat hij er fysiek en mentaal bedreigd werd. Hij verklaart ook dat hij er vreesde voor zijn leven. Echter verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. De verwijzing naar de toestand in zijn land van herkomst vormt geen grond voor regularisatie, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene en de zorgen die hij zou nodig hebben; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene verklaart eveneens dat hij familie heeft in België bij wie hij inwoont en beroept zich op het art. 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Het louter voorleggen van verklaringen van de personen die betrokkene als familie benoemt, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, het Nederlands beheerst en les volgt bij de Open School, bereid is om te werken en af en toe bijklust, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Op 16 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."*

Het middel luidt als volgt:

"Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker.

Bestreden beslissing haalt aan dat hoewel verzoeker beweert familie te hebben in België bij wie hij inwoont, er geen gevolg kan gegeven worden aan zijn verzoek tot toepassing van artikel 8 EVRM :

"Betrokkene verklaart eveneens dat hij familie heeft in België bij wie hij inwoont en beroept zich op het art. 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Het louter voorleggen van verklaringen van de personen die betrokkene als familie benoemt, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker heeft in zijn aanvraag van 11 december 2009 duidelijk aangegeven dat hij in België een broer heeft, en dat hij bij hem en zijn gezin inwoont, (stuk 2 als bijlage)

In de verklaringen die hij en zijn schoonzus in de loop van de procedure zijn toegevoegd aan het dossier blijkt nogmaals duidelijk dat hij wel degelijk bij zijn broer inwoont en van hem afhankelijk is. (stuk 3 als bijlage)

Verwerende partij heeft de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door geen motivering te voorzien voor het niet aannemen van de getuigenverklaring van zijn schoonzus als bewijs voor hun familieband.

Verzoeker brengt een begin van bewijs en wijst bovendien op het feit dat zijn broer dezelfde achternaam, namelijk C. draagt als verzoeker. Verwerende partij heeft geen enkele rekening gehouden met de gegevens aangehaald in het verzoekschrift en de verklaringen van verzoeker en zijn schoonzus bij het nemen van zijn beslissing.

Dit was minstens een begin van bewijs en verwerende partij had hierover eenvoudig bijkomende informatie kunnen opvragen bij verzoeker, zoals bijvoorbeeld de geboorteakte van hemzelf en zijn broer, waaruit blijkt dat zij dezelfde ouders hebben, of bijvoorbeeld het attest van samenstelling van gezin van zijn broer, waar overigens uit blijkt dat zij op hetzelfde adres verblijven, (stuk 4 als bijlage)

Verwerende partij heeft derhalve niet zorgvuldig gehandeld door niet alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden zorgvuldig vast te stellen en te waarderen.

Ook met betrekking tot artikel 8 EVRM, is de motivering van verwerende partij niet afdoende.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen bewijs levert van afstamming of verwantschap met zijn familieleden in België en dat artikel 8 dus niet van toepassing is.

Verwerende partij ziet echter over het hoofd dat "bloed- of aanverwantschap is (...) geen noodzakelijke voorwaarde" om te spreken van gezinsleven in de zin van artikel 8. "Waar het op aan komt bij de beoordeling van de toepasselijkheid van dit artikel 8 EVRM-recht zijn de feitelijke banden die wijzen op een effectief familieleven".

In casu stelt schoonzus van verzoeker dat hij mee instaat voor de opvoeding van haar kinderen, en dat haar gezin erg op hem gesteld is. (stuk 3 als bijlage) Uit deze verklaringen kan niet anders dan aangenomen worden dat er wel degelijk een voldoende nauwe feitelijke band bestaat tussen verzoeker en zijn broer, schoonzus en neven en nichten. Verwerende partij had deze band in acht moeten nemen en de toepasselijkheid van artikel 8 EVRM duidelijker moeten onderzoeken. Door dit na te laten schendt verwerende partij de materiële en formele motiveringsplicht.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, dd. 01 juni 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Verzoeker had aangegeven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dat hij geregulariseerd wenste te worden in toepassing van de instructie van 19 juli 2009 en meer in het bijzonder beriep hij zich op het criterium 2.8 A.

In de bestreden beslissing wordt er op uitvoerige wijze gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8 A van voornoemde instructie. In de mate dat verzoeker deze vaststelling niet betwist in zijn verzoekschrift, wordt hier door de verwerende partij niet verder op ingegaan.

Verzoeker stelt wel dat er in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen over het inwonen bij zijn broer en diens gezin, noch met de verklaringen van zijn schoonzus.

Nochtans blijkt duidelijk dat er in de bestreden beslissing hieromtrent het volgende werd gesteld:

"betrokkene verklaart eveneens dat hij familie heeft in België bij wie hij inwoont en beroept zich op artikel 8 EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Het louter voorleggen van verklaringen van de personen die betrokkene als familie benoemt, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM."

Verzoeker kan bezwaarlijk aan de verwerende partij verwijten dat deze hem niet gevraagd heeft om bijkomende stukken voor te leggen. Het komt immers aan verzoeker toe om zijn aanvraag te staven aan de hand van alle mogelijke bewijsstukken.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr- 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

Alle door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werden in overweging genomen en in de bestreden beslissing werd er op uitgebreide wijze uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag ongegrond wordt bevonden.

Verzoeker vraagt in feite van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze zijn beoordeling in de plaats stelt van die van de administratieve overheid.

De Raad is hiervoor echter niet bevoegd en kan enkel een wettelijk toezicht uitoefenen om na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

*De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze genomen werd, rekening houdende met alle elementen van het dossier.
Het eerste middel is niet ernstig."*

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is, omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de toepassing van de door haar gevraagde criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zijnde 2.8A omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij een poging deed om een wettig verblijf in België te verkrijgen voor 18 maart 2008. Voorts toont de verzoekende partij evenmin aan op welke argumenten van haar aanvraag niet zou geantwoord zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voor-

handen te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

In casu diende de verzoekende partij haar aanvraag in gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bij deze aanvraag voegt de verzoekende partij het *“typeformulier regularisatieaanvraag”* toe, waarin zij enkel het criterium *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering”* aankruist. Zij beroept zich niet op de mogelijkheid van *“andere prangende situaties”*, voorzien in het typeformulier. Zij voegt verschillende stukken toe, waaronder een verklaring van de schoonzus en van haarzelf ter bevestiging van de familieband, verschillende getuigenissen over integratie-elementen van de verzoekende partij die niet over een familieband spreken en een kopie van een paspoort maar geen verdere bewijsstukken die de familieband aantonen.

De verzoekende partij betwist niet dat de bestreden beslissing op alle aangehaalde elementen van de aanvraag en bijlagen heeft geantwoord maar bekritiseert volgend motief: *“Betrokkene verklaart eveneens dat hij familie heeft in België bij wie hij inwoont en beroept zich op het art. 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene geen bewijzen van verwantschap voorlegt. Het louter voorleggen van verklaringen van de personen die betrokkene als familie benoemt, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

De verzoekende partij stelt dat zij duidelijk te kennen gaf bij haar broer in te wonen, wat correct is en blijkt uit de aanvraag. Het verzoekschrift luidt dienaangaand:

“De broer van verzoeker is eveneens naar België komen, en het is bij zijn broer en diens gezin dat hij momenteel verblijft.

Hij zorgt samen mee voor de kinderen van zijn broer en schoonzus, en knapt regelmatig klusjes op om wat bij te verdienen.

Hij is ondertussen dan ook helemaal verankerd in België.

Verzoeker verwijst naar artikel 8 EVRM en vraagt dat zijn feitelijk gezinsleven zou worden erkend.

Hij heeft geen contact meer met andere familie en wenst dan ook te blijven in het familiale milieu dat hij samen met zijn broer en het gezin van zijn broer vormt (...) wenst uit de illegaliteit te treden en bij zijn kleine familie te blijven, die hier gewoon helemaal thuis is”.

Bij de toegevoegde stukken is een verklaring van de schoonzus van de verzoekende partij van 9 mei 2011 waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij het enige familielid is van haar kinderen, langs vaderszijde. Naast de eigen verklaring van de verzoekende partij bevatten de overige getuigenissen geen elementen betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij. De identiteitskaarten van de broer of schoonzus zijn evenmin overgemaakt voor de bestreden beslissing. Gelet op dit gegeven acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing stelt dat het louter voorleggen van

verklaringen van personen die de verzoekende partij als familie benoemen niet voldoende bewijskrachtig is. De verzoekende partij heeft evenwel benadrukt dat zij bij familieleden inwoont en dat zij elders geen contact met andere familieleden heeft. In die omstandigheden en rekening houdend met het gegeven dat de verzoekende partij naar eigen zeggen al jaren in illegaal verblijf verkeert, is het niet onredelijk dat het bewijs wordt gevraagd van dergelijke band. Een loutere verklaring van diegene die zich familielid noemt volstaat niet.

Wat de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken betreft, merkt de Raad op dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad kan geen rekening houden met de niet voor de bestreden beslissing aan de verwerende partij kenbaar gemaakte stukken, waaronder de stukken die de verzoekende partij nummert onder stuk 4, verklaringen en identiteitskaarten van de familie.

Een samenstelling van het gezin duidt nog niet op het bestaan van verwantschap.

De redenering van de verzoekende partij dat de familieband van de in België verblijvende familieleden nauwkeuriger had moeten onderzocht worden, kan gelet op de vage gegevens, niet ondersteund door voldoende bewijskrachtige stukken, niet gevolgd worden. De Raad herinnert eraan dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Een loutere verklaring van de schoonzus volstaat niet in casu, te meer er geen duidelijkheid is over de datum sedert wanneer de verzoekende partij het land binnenkwam, en over de vraag of haar verblijf al dan niet onafgebroken is geweest.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De door de verzoekende partij vage aangereikte gegevens volstaan niet om een schending van artikel 8 EVRM te kunnen ontwaren.

Voorts dient vastgesteld te worden dat in dit middel geen grief wordt ontwikkeld gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar overgemaakte stukken en argumenten.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoeker.

Door het verblijf aan verzoeker te weigeren en hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, worden zijn kansen op een toekomst in België afgenomen, waar hij de laatste 9 jaar onafgebroken verbleven heeft.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoeker. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat verzoeker geen poging doet om de motieven van de bestreden beslissing op ernstige wijze te betwisten en dat verzoeker niet aantoonbaar is dat de bestreden beslissing onredelijk of disproportioneel zijn.

Zijn voorgehouden 9 jaar illegaliteit in België verhinderen hem niet om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de geëigende weg.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Vooreerst dient er te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag opnieuw ten gronde te beoordelen.

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr. 91.613).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Een machtiging tot verblijf die verleend wordt is een gunstmaatregel. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij gedurende negen jaren ononderbroken in België heeft verbleven.

In casu maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de beslissingen op kennelijk onredelijke wijze zijn genomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN